

1950

1950

12

სსრკ-ის მეორე სესიის
ქიზიუნიის დღე

ქართული
ბიბლიოთეკა

ქართული სსრკ-ის მეორე სესიის ქიზიუნიის დღე
№ 12
1950 წ. 4 ნომერი

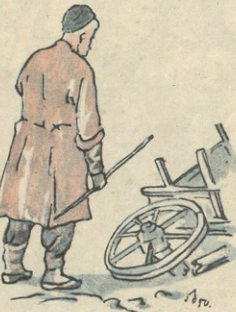
ნახ. გ. თომშვილია

ნიანბი

თებერვლის დღიას, სსრკ-ის გამარჯვებული ქართველი,
ორ დიად ღირსი, მესა ჰუნს სტალინის დროშა წათელი.
სალო ჩვენს საქართველოს, მის მრავალ ახალ ხარაჩოს,
სალოში, ვინც ჩვენს მშვილობას, ვინც ჩვენს სიცოცხლეს
სდარაჯობს!

№ 4. 1950 წ. თბილისი გამომცემლობა „კომუნისტი“
გამომცემის წელი XXXII. ფასი 2 მან.

მძლოლა ავტომანქანა დამებრუნა. გზაში მოხუც კოლეგურ-
ნეს წაიფიქვით. შემოგვიერთდა. გზა ერთად განვაგრძოთ.
— როგორ სოფლიდან ბრძანდებიან? — შეგიკითხეთ ჩვენი.
— მხისუბნიდან გახლავართ. აქ — ხელი გაიშვირა მან მახლო-
ბელ სოფელსაკენ. — მე და ჩემი შვილი მანქანით ვიყავით — სტუ-
რად. მას ტელეფონით გამოუჩახეს სარჩევნო უბანი და წაგვიყვანა.
წავიყვანა, დამიბარა დღის ბოლოს ჩამოვბრუნდები და წაგვიყვანა.
შეფანაშლით, მაგარმ შერე გულმა აღარ გამიშლო და წაშოვედი.
საღამოზე დღებუტარობის კანდიდატთან შეხვედრა გვაქვს. შინ
აღრე მისულ აჯობებს, სტუტურებს დახვედრა უნდა.
— მანქანა შვილმა წაიყვანა, საარჩევნო უბანში გამოუძახეს,
კანდიდატთან შეხვედრა გვაქვს... მისმა სიტყვებმა უარესად
დაგვიანტერესა.

გათი თვალსაზრისით

ნახ. ა. კანდელაკისა

— არ შენისმა მგავთ არჩევნების თავისუფლება და საიდუ-
ლოება, როცა არც ამორჩევლების მოსუდა შეიძლება, არც ყალ-
ბი საარჩევნო ბიულეტენების გამოშვება...

— ვისია ის მანქანა,
თვენი შვილს რომ წაუ-
ყვებია?
— ჩემი. — მოკლედ
მოგვივლო შეფანაშლი-
— ახლანდელი დილის აღმოსართს სარჩ, რას აცუთ-
ბენ ახლა პრეზიდენტი? — კითხობ თავეჯდომარის.
— პრეზიდენტი სპეციალურ კაბინეტი არიან, აქედან მეორე
იოთხში — გვიასუბეს უნდავე
— ილა დაბალაპარაკე — ჩასძახა ტელეფონის ყურბილში თავე-
ნჯდომარემ და ჰუსის შენდვტ განაგრო: — ილა ხარ... თუ ძმა
ხარ, ხუთ წუთში აქ ვანდ — ამხანაგებთ ვავეყვინენ, საჭეცა...
სადან უნდა მოსულელი ილა კლდეფონის პარტორგანი-
ზაციის მდივანი) ხუთ წუთში, ჩვენივეს წარმოუდგენელი იყო, ეს
თითქმის შეგავტო თავეჯდომარემ და დსაძინა: — მოწინავე კოლე-
გურებებს ბინებში უღდათ ტელეფონი.
პირველი შთაბეჭედლებები აპაროლებდა ჩვენს გეკს მისი
შესახებ, რომ ცარიელი ჩანგლით დაბრუნდებოდი, მაგრამ ავი
ფიქრობ: მით უკეთესი შთაბეჭედებისათვის...
ილიან ვავეჯდომარე. ცოტა ხნის შემდეგ თავეჯდომარის კაბინეტ-
ში შემოვიდა შეახნის კოლეგურნი. აწითლებული დაწვები ამგუ-
ნებდნენ, რომ იგი კვი ხასიათზე უნდა ყოფილიყო. თავეჯდომარის
გამოგებაპარაკე: სასუბის გამეფე ძალას მიაბანს, შრომადადლებზე

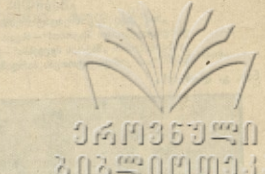
— სოფელში კლებუბ გქონიათ?
— შერე რა კლებუბი ქალაქიდან რომ ჩამოდიან იტყვან ხოლ-
მე: აი, ამისთანა თვატრი ბევრ ქალაქსაც დაამშვენებსო, — წინან-
დებს კი აღარ ვაგეს ჩვენი სოფელი: აშენდა და დამშვენდა.
— წინანი ძალიან ჩამორჩენილი იყო განა?
— დღემდე ჩვენი სოფელს ძველი დროის სახსოვრად შემორჩა
ერთი ამაბი: კაბუცი ვიყავი მანინა; ერთ უცხო მეურბეს ჩვენი
სოფლის ახლოს დამით შურენი გატეხიდა. მარტო ეწვალა. უშედე-
გო ცდაში შემოთერუნდა. განთიადისას, როცა მამლეს ყეგლათ,
განცვიფრებული დარჩენილიყო. სოფლის მახლობლად ყოფილა
თურბი და ვერ შეგმინა. ამა რას შეამჩნევედა, მამინ მიწურებში
ცხოვრობდა მეული საფელი.
ბევრი რომ გვიამო მხოცება.
თანდათან ვუბლოვდებოდი მხისუბნის კოლეგურნიებას. ფა-
რთო გზატკეპოზე თავს არჩენინდა გრძნობდა შოფერი. მოხუცი
თანამგზავრის ნაამბობმა საგონებელში ჩაგვადგო: გამოდიოდა, რომ
ასეთ სოფელში ნიანვისათვის საჭირო მამხილებელი მასალების
შოვნა ძნელი საქმე უნდა ყოფილიყო, სწანს, ჩამორჩენილობისა და
ნავლის შესახებ თუმორისტული დელეგაციის მაგერ — სასხარტოლო
წარმატებებზე მოგვიხდებოდა ნარკვევის დაწერა მით უკეთესი
მხისუბნისათვის.
როცა მანქანამ ჩრდილოეთისკენ იბრუნა პირი — საღამოვდე-
ბოდა. კიდევ ერთხელ მოატრიალა სავე მძლოლა და ჩვენი წინ
მშვენიერი სანახაბო გადაიშალა: ღრმა თოვლით დაფარულ ფერობ-
ებ ილიჩის ნათურებით გაირადნებული სოფელი კვლავცობდა.
სოფლიდან სიღმერის ხნა აღწევდა ჩვენამდე.
როცა ავტომანქანა საკოლეგურნირო კანტორის ორსართულიანი
შენობის წინ დადგა, მხოცუბო თანამგზავრმა მასაჩინდობა შემოგვიტა-
ვაბა — ჯერი დაიხვეწეთ, დანაყრილი, მერე საქმეს შეუტეკეთო.

ერთ სთვლელში

ჩვენი მძლოლა გადავხადეთ, იტულებული ვიყავით ვავეჯდომარე,
რომ ჩვენი ჯერ კოლეგურნიების მუშაობის გაცნობა გვეწყოდა.
მოხუცმა თავეჯდომარის კაბინეტამდე მიგაცილა და დამი-
ლოლი დავეწვიედი.
თავეჯდომარის კაბინეტიში თრიოდ კაცი იყო.
— ახლანდელი დილის აღმოსართს სარჩ, რას აცუთ-
ბენ ახლა პრეზიდენტი? — კითხობ თავეჯდომარის.
— პრეზიდენტი სპეციალურ კაბინეტი არიან, აქედან მეორე
იოთხში — გვიასუბეს უნდავე
— ილა დაბალაპარაკე — ჩასძახა ტელეფონის ყურბილში თავე-
ნჯდომარემ და ჰუსის შენდვტ განაგრო: — ილა ხარ... თუ ძმა
ხარ, ხუთ წუთში აქ ვანდ — ამხანაგებთ ვავეყვინენ, საჭეცა...
სადან უნდა მოსულელი ილა კლდეფონის პარტორგანი-
ზაციის მდივანი) ხუთ წუთში, ჩვენივეს წარმოუდგენელი იყო, ეს
თითქმის შეგავტო თავეჯდომარემ და დსაძინა: — მოწინავე კოლე-
გურებებს ბინებში უღდათ ტელეფონი.
პირველი შთაბეჭედლებები აპაროლებდა ჩვენს გეკს მისი
შესახებ, რომ ცარიელი ჩანგლით დაბრუნდებოდი, მაგრამ ავი
ფიქრობ: მით უკეთესი შთაბეჭედებისათვის...
ილიან ვავეჯდომარე. ცოტა ხნის შემდეგ თავეჯდომარის კაბინეტ-
ში შემოვიდა შეახნის კოლეგურნი. აწითლებული დაწვები ამგუ-
ნებდნენ, რომ იგი კვი ხასიათზე უნდა ყოფილიყო. თავეჯდომარის
გამოგებაპარაკე: სასუბის გამეფე ძალას მიაბანს, შრომადადლებზე

სოფლის განაპირას მხინობის სახეობა ქარ-
ხანა. კოლეგურნიები ითავდ იტყვან მხისუბნისათვის
მასალას.
ერთი მხრიდან მოს-
წველია მხიარულ
წებები მოისინის.სოფელს
აქვს სკოლა, ტექნიკუ-
მი, საფეხიო პუნქტი.
თეთრხალათიანი ექი-
მები ფხობდა ღდაინ
მცხოვრებთა ჯანმრთე-
ლობის სადარჯაოზე.
ახანის მოწოდებზე
უფიქრიათ აქაურებს.
სოფელი არჩევნე-
ბისათვის ემზადება. სა-
სოფლო კლუბში, ბიზ-
ნოსთეკაში, საავტო-
ციო უბნებში იტყვანობან კოლეგურნი ამორჩევლები. ისინი
დიდი ინტერესით აწვადობენ საარჩევნო დებულებას.
ახლა როცა მინდებები დაფარულია ღრმა თოვლით, სავექ-
ლოში არ წუვდება გრძელზე დარტყვული ურის ხმა — გუთნობს
არჩევნებზე, თესლის საწენდი მანქანა ახლანდელ დღეზე, მან
შესარულა თავისი მოვალეობა, ჩრქული თესლი საიმედოდ იწებება.
გუთნისდებები ვაგახუფლებ უფიქრობენ.
ვეცნობოდი ამ ჩვეულებრივი სოფლის ცხოვრებას. ვფიქრო-
ბდი მის წარსულზე. მოხუცი თანამგზავრის მერე ნაამბო მეურნის
ამბიზე, ვფიქრობდი სოფლის ბედნიერ აწუხებზე, მის უფრო წარ-
მტაც მომავალზე, როცა დრომებითა და მელოდების სურათებით
მორთულ, ხალხით გავედლ კლემში ხარი აწერიალდა და კრების
გახანა აუწყა დამსწრეთ, ეს იყო ჩემი ახალი, სოციალისტურ სო-
ფელში, ეს იყო ერთსულფიანი, სახალხო არჩევნების ერთიერთი
მარწინეველ დღე. პირველ სიტყვაში დიდი მელოდის სახელი გავისმა
და ხანგრძლივად მგუბარე ტაშმა დარბაზი შეგანახარა. ხალხი კვე-
ყნის უმალეს ორგანიზო თავის ჩრქულ შვილს ირჩევდა. როცა
კლავ მანქანაში ჩასუბიდა და ახლადგაცნობილ დევემევილო-
ბეთ, ადღისნი ვიყავით სასიამო შთაბეჭედლებებით, გამარჯვებუ-
ლი სოფლის სახარლოთა.

ილუსტრაციები ა. ბანქაძისა

კუთხილი მარცხელული მთლიანად წაიღო, ოთხი ტონა ხომ გა-
ციტანენ. ერთი ტონა კიდევ მერგება, ორი დღე მაცალოს და იმ
ერთ ტონასაც გამოვუნახებ დღისას.
კანტორაში დილილმა ჩამოიპარა.

დილით ჩვენი თვალწინ გადაიშალა ახალი სოციალისტური
სოფელი, თავისი სწორი და ფართო ქუჩებით, ღამხანაგები შე-
ნობებით.
სიღლა ნახათ მიწურს!

ილუსტრაციები ა. ბანქაძისა

„შპიკო“ უაღრი

ხმა მივით კონსერვატორების პარტიის კანდიდატებს და თვეზე იმეხით უზრუნველყოფილ შპიკოს! — ასეთი წარწერით გამოიქვეყნა შპიკოსი პარტიის ინტელისის „შპიკოსი“ მეშვეობით. — ტიტმა და ლაღმა, რომლებზეც ცდილობენ დაემაზინონ კონსერვატორებს პარლამენტის არჩევნებში.

ნახ. გ. ლომიძისა

— თქვენი ორგანიზმს განიცდის შპიკოს ნაკლოვანებას, უტყარს ხაზულაბა... ხმა მისცეთ კონსერვატორებს.

რაც აღზანა, ის ჩაღზანა...

კონსერვატიული პარტიის საპარტიო კომიტეტი დასრულებულია დასრულებულია უკვე კონსერვაციის პარტიის წინაშეა კი ამ დარბეზაა განიორცილებსაც არც ერთი პარტია არც ერთი. საბჭოთა პოლიტიკის სახელზე ირრე პარტია ყველურება აზრობის ინტერესებით მხოლოდ.

სიტყვით ჩერბილიც, შევიწყობ თავს ამომჩვეულებს აწონებს, საქმით კი ცდილობს ორრე ამინე უცხო ბატონებს.

არც ერთი ფებს არ ვადაღვანს, უბოხტრბტს თუ არ იმას, შიბი პირვარაშის ნაშედილ აზრს ხაზი ვაუსვა ნიავნა.

სუსხიანი ჭარი მოუსვენრდა ჭოღა, თოვლის კორი ტულში იძირებოდა მიღამო, მეგობრები ძლივს მიარღვედნ ნაშქერს.

— ასე რომ მკლონდა გარეთ ფებს არ გამოვადგამდ ანდა რა დიდი მონადირე მე ვარ, რომ სულმა წამშლიოს, წაულაპარკა დაწინაურებულმა და ჩაწოხბატულ ქუდილი თოვლი დაბეჭდაცა.

— ბიძია ლევან, ცოტაც და ყველაფერი როგზე იქნება — ახია ჩემზე, — ხელი ჩაიქნია შუახნის ცაცმა, — ამ ათიო წლის წინათ აქ სანადიროდ წამოვიდი, თავზედი ვიწვედი ხრიოც ვეხუშუმი ხეცალით, ღამე ისე წამოვავაპარა, რომ ვე ვაფავთო... იცოცხლე, მაშინ ჩემი მეგობარი შეშინდა, ღვა ფხვით დეტოვთ ღრმადლე, გულში ვეჭვირობდი: დან ხედეთ მონადირეებს-მეთოქი... — დმიილთ დასარულა სიტ ლევანმა.

— ათიოდე წელია რაც აქ არ ვაგვიოთა? — ჰო, უკანასკნელად ომის წინ ვაგვირე ამ უბან და მერე თბილისში ალაკრ ვყოფილარი. დეებრუნდეთი. ყოყმანოდა ლევანმა.

ახალგაზრდა ამ სიტყვების შემდეგ უფრო ვახალისდ დეწინაურდა, მხნედ მიარღვედა მუხლბამდე შემოწოლი ნაშქერს.

— ბიჭო, კროვის ჭარხნის ბაღს რა ხანია გამოვციდი, რ მობდა, აშენე ხანს ვეღარ ვავეციდი ბოლოში, მიანდვრად? ლევანი შეღდა... მმოიხიდა, მხრები აიჭხა: ალარ ჩანდ ტრიალი მიწდობი, მერე შევექდა, სხვაგან არსად წაივდივ ვა ხიმ არ დავაგვიეთო, — ვაგიფიქრა, ჭარი ჩაღდა და ს ნუნელა მოიწვია. ლევანი ცნობისმოყვარე თავალებში ავირღველია: ნაწილი ხევი, მიწდობი ვეღარ მოუნახა, — მე შეივად დაავიციდა გზას, ვერ ვამოვიქცე, არც უნდოდ უცხად გამოსცხვდა თანაგზავრს.

— ბიჭო, — ბოლოს მაგარად ჩაქცა ხელი მეგობარს, — შენ მართლად გამოუსტყდი მონადირედე ნუ შეივო, ან სოფელ ლი ხომ არა ვარ, თბილისში მოვიწვიებტე ჰობი, ვაი ჩემ

დღესა, ეს კი მეწყინა, როგორ ვაგებდე, რომ აქ წამომივადე, უცნობ ადგილას... — უსაკვეფრა ლევანმა და მხარზე ხელი დააჭრა, თან უფროში ჩააწვეთა: — ვიციანი როგორ არა, ის ადაღლა, ის ხიდადამო.

— ისინი განერა ქუჩის დასასრულს იღვენ და ვაგუწურბდენენ ხეივანებს შორის აღმართულ მრავალსართულიან, მრრტე ქუთობებულ შენობებს. ჭაბუკი ახლა ენალ ვადაიქცა, თთივბით უჭეხნებდა, უხვადავად:

— აგერ ოთხსართულიანი ჩაის ფაბრიკის შენობა. იქით ხომ ხედავ — ცენტრალიტია. მანდ, დასასრული რომ არ უჩანს, ლოკომოტივ-სარემონტო ქარხანა, ბიძია ლევან, წამანდარი რომ აგვივარს აგერ იქ, წამანგეომინდების შენობაში ამახადებენ.

— ლევან თუხაბელი გაოგებული იღდა. — ლმერთო, მიშედე, ამას რას ვებდე, ნუთუ ოთხ-ხუთ წელიწადში ვაგვიდა ყველაფერი ეს, საღდა არის ღრმადლე. მისი ხროცა მიწდებენი?

— ფა-ფა! — შემარკვა ხელი-ხელს ჭაბუკმა და შეფრზო ხიდადა. მონადირეებმა პირდაპირ ახალ შენობებს შორის აღმართულ ვეებრთულ სასართლიან სასლისკენ გასწვეს; ზამთრის ჭარი მოუსვენრდა არხებდა დროშებს. შორიდანვე ვაჩვევით ჩანდა ოქროს ასსობით დეწვირები:

„ავიტუბნეტი“... ათი წუთის შემდეგ მეგობრები ვრკულ ვაჩრადღებულ დარბაზში შევიდნენ. — ბიძია ლევან, ახლა, დღედაქალაქში ამ უბანს ახალ საპარტიო უბანს ეძახიან... ეს ახალი უბანი უკანასკნელ წელში შემოგება ჩემს დღედაქალაქს. ახალი უბნის ამოორჩეულები აქ მისცემენ მხას თათინთ დღეუბატებს.

— ხმა კი არა სიკოცხლე არაა დასაშური მითთვის, ვინც ჩემს ქვეყანას ასე ზრდის და ავავიცილებს! — აღტაცებით თქვა ლევანმა და მახლივრად მოვალე თვალთ თბილისის ბოლოში ვაგვიმულ, ახალ, კეთილმოწყობილ უბანს.

ამაში მოსიკიამ

უცხოური მთხრობები

მორღონები უაღრი

დეუბატობის კანდიდატი ღონი ურდო ფიფისონი ეღაბარაკება ახად-გაცნობში მოქალაქებს.

— ესე იგი თქვენი ჩემს ოცში ცხოვრობთ. — სწორედ ასე ვახდიეთ, სერ... — სასიხარულოა, ვრრად სასიხარულოა!

— გმადლობთ, სერ. — მადლობას მაშინ მეტყვოთ, რომ იტოვებთ, როგორ პატივისა ვცემ ჩემს ამომჩვეულებს.

— სასიამოვნოა, სერ... — თეთოვდ მაინცა, ვინც ნაღდ პირობას მომცემს, რომ თავისს ხმას ჩემთვის არ დაიშვრებს, ხუთ გირვანქას აძლევ.

— ეგ ჩემთვის ძაღზე ცოტა იქნება, სერ! — როგორ, სხვისგან მეტს ღებულა? — ეიბს, სერ, მე ხმას ასე იაფად ვერ

ვაეციდი, თეთო კონცერტიდან ას მაგენს მაინც უცხოელი. თქვენი მონა-მორჩილი მღერალი ვახადეთ!

ნაღდი მარკაზანი ანდრიანოვს, პრეფისით ხარატს, დეუბატო კანდიდატის ავენტი უწვია.

— თქვენ, ათ, გსურთ მუღამ მამლანი იყით! — ასეთ ვაგზე ვახადვართ, ბატონო.

— სამუშაო ქონდეთ და ცოცხელი შიშველბ-ტელი არ დავჩრეთი! — ეგ ჩემი-ღება, ბატონო!

— თავი ბეგრად იგინით და ცხოვრებას უღაღბ შეპყრებდეთ თავებში.

— მაგისტრანის ნახვის სიხარბი-შიც ენატრულია, ტონო!

— თუ ეს ყვეფერი გსურთ, ხმა უნდა მისცეთ ჩემდებურატს კირაკო-პულსის.

„სტინარი“ მღღვაწე
ნახ. ღომიძისა
არჩინებული
გონაქიოთენა

— აა, ჩვენი დეუბატო, თითონ ვამოჩინილი კაცია, მაგრამ მინი მუშაობის ობიექტი თავალით არ ჩანს. — მესმის, იგი ხომ შეუვარადლებელი თავალით უხილვე ხაგენბზე... მიკრობების მოსობაზე მუშაობს.

— ამ ჩვენს ბრიგადირს სული მისდის პირველობაზე: წელს პირველად აძლევს ხმას და ახლა თამადასაც ეღაფება: პირველად მე უნდა ვთქვა ჩვენი კანდიდატის სადღეგრძელოო.

დიასახლისებთან

(ავიტატორის დღიურიდან)

ავიტატორად გამომყვეს თუ არა, პარტიული ორგანიზაციის მდივანი მომიახლოვდა, მხარზე ხელი დამკრა და მითხრა:

— აბა შენ იცი, არ შემარცხვინო.

— შე კაი კაცო, დიასახლისებთან ავიტატორად თუ ვერ გამოვდექი, რაღა ყოფილა ჩემი მომზადება? —ოდნაჲ წყენით მიეუგე, ჭამოვემშვიდობე და წამოვედი.

ორი დღის შემდეგ ვინახულე იმ სახლის აქტიური დიასახლისი, სადაც ავიტაცია უნდა ჩამეტარებინა, შევთანხმდით დღისა და საათის შესახებ და თავი-ზიანად დავშორდით ერთმანეთს.

მოაღწია ავიტაციის ჩატარების დღემ და მომარაგებული ლიტერატურით გზას გავუდექი. საავიტაციოდ მონდობილ სახლს მივადეწიე. ოთახში შევედი თუ არა, ელდა მეცა:

სიაში ათი დიასახლისი მეწერა, ლუმელთან კი — თორმეტამდე ქალი იჯდა.

— ესეც ჩვენი ავიტატორი, — წარმოსთქვა დიასახლისმა, — სტუმრებიც გვეწვიენენ. ჩვენს მეზობელს შობილები ჩამოუვიდა რაიონიდან, ხმას აქ მისცემენ, საუბრის მოსმენა მოისურვეს და მოვიპატიყეთ, მაგრამ თქვენ თქვით, რომ სრულ 5 საათზე მოვალთ, ახლა კი მგონი მეტა, — ღიმილით მითხრა აქტიურმა დიასახლისმა ნათელამ და მსმენელები გამაცნო.

— გამარჯობა ბიძია, — მითხრა თეთრწვერა მოხუცმა, ხელი ჩამომართვა და განაგრძო: — პეტრე გახლავართ, კიდევ კარგი რომ მოხვედი, თორემ მოვკვდი კაცი.

— რა იყო, ბატონო? — შევეკითხე.

— რაღა რა იყო! ნახევარი საათია ამ მარტოხელა კაცს თერთმეტმა ქალმა ყურები გამომიჭედა შეკითხვებით. ამათ ინდენი რამ სცოდნიათ, რომ მგონია თვითონ ივარგონ ავიტატორად.

ყველანი სულგანაბული მისმენდნენ.

სსრ კავშირის უმაღლესი საბჭოს დებულების რამდენიმე თავი წავიკითხე თუ არა, შევჩერდი. გზადგზა განმარტებებს ვურთავდი.

— შეკითხვები ხომ არავის გაქვთ? — ჰკითხა ნათელამ დამსწრეთ.

— ერთი, ბატონო, თუ შეიძლება. — ხელი ასწია პეტრემ.

— ბრძანეთ.

— სესია რა არის ბიძია, სესია.

— სესია... პატარა პაუზა გავაკეთე, რადგან ისეთი სიტყვების გამოძებნა მსურდა, რომ მოხუცს ნათელად გაეგო ნათქვამი. ნათელამ აღარ მაცალა და თვითონ მიმართა პეტრეს.

— ბიძია პეტრე, დებუტატთა ყრილობას სესია ეწოდება. კიდევ ხომ არ გაქვთ შეკითხვა? — განაგრძობდა ნათელა.

— რამდენი დებუტატი შეიძლება იყოს უმაღლეს საბჭოში? — მკითხა გვერდით მჯდომმა მოხუცმა.

აქ კი ნათელას 12 წლის ბიჭმა იჩქარა და სანამ განმარტებისათვის შესავალს გავაკეთებდი. — ადგილიდან წამოიძახა:

— ათას სამასზე მეტი.

— სწორია! — დავეთანხმე, მომაგონდა ციფრი...

— რამდენი უმაღლესი საბჭოთა საბჭოთა კავშირში? — მკითხა გვერდით მყოფმა ქალიშვილმა.

ეტყობა ყველა მსმენელი უკვე თავმოყვარობის საკითხად სთვლიდა, რომ ერთი-მეორეს არ ჩამორჩენოდა, ამიტომ არც აქ მაცალეს:

— ჩვენი სახელმწიფო თექვსმეტი მოკავშირე რესპუბლიკისაგან შედგება, ზოგიერთი მათგანის შემადგენლობაში კიდევ ავტონომიური რესპუბლიკებიც შედის. ყოველ მოკავშირე და ავტონომიურ რესპუბლიკაში არის უმაღლესი საბჭო, რომელიც ამ რესპუბლიკის სახელმწიფო ხელისუფლების ორგანოს წარმოადგენს.

დინჯად აუხსნა შემკითხველს მისმავე მეგობარმა.

შეკითხვების შემდეგ ჩინეთის ამბებზე ვილაპარაკე და საუბარი დავემთავრე. ყველას გამოვემშვიდობე. ნათელა გავაფრთხილე, რომ კედლის გახეთის მსაღებებს მოვიტანდი, და მასაც შევეკრიბა წერილები დიასახლისებისაგან.

მესამე დღეს, როცა ნათელას კედლის გახეთის მოწინავე წავუკითხე, — ღიმილით მიპასუხა:

— ეგ ხომ გახეთ „კომუნისტის“ და „პრავდის“ მოწინავე წერილია, რატომ ქვეშ არ მიაწერეთ, თუ საიდანაა ნასარგებლები?

ამ შემთხვევების შემდეგ ავიტაციისათვის ისე ვემზადებდი, რომ ჩემს საუბარში მოსალოდნელი შეკითხვაც და პასუხიც წინასწარ მქონდეს გათვალისწინებული, თორემ ვერ იქნა და ვეღარ მოვასწარი საკუთარი განმარტებების მიცემა.

მა მეგონა და რა ხალხი ყოფილან ეს დიასახლისები:

კ. გელათელი

კომბინატორები

აბაშის სადგურის უფროსი ვ. კაჭარავა ხელმარჯვე კაცია. სალაროში შესატანი 2000 მანეთამდე საკუთარ ჯიბეში „შემორჩა“ და მისთვის ბუზი არავის აუფრენია. ვ. კაჭარავას შერჩა ისიც, რომ სადგურიდან ლამით ფეხი აიდგა ათფუთიანმა რკინის სალარომ, სადღაც გაიპარა ის და თან „გაიტაცა“ რამდენიმე ათეული ათასი მანეთი.

ეს ხომ ვალიკოს ბრალი არაა.

უკვირთ: ვალიკოს რად უყვარს მისი სახლიკაცი მწონავი ბ. კაჭარავაო.

მისი სტილის კაცია და იმიტომ.

ბ. კაჭარავამ მგზავრ სერგო შერგელაშვილისაგან მიიღო 5 ტომარა სიმინდი—ზესტაფონში გასაგზავნად. მგზავრი მწონავმა 3 დღეს სადგურში ამუშავა, სხვის ბარგს ატვირთვინებდა ვაგონში. შემდეგ ს. შერგელაშვილმა „მიალწია“ იმას, რომ უცნობი პირების დახმარებით, დაითანხმა ბ. კაჭარავა სიმინდის გაგზავნაზე.

ამჯერად ბ. კაჭარავამ და მეორე მწონავმა ს. ჯოჯუამ მგზავრს შეუთვალეს მტვირთავი მუშის ტ. კუციას პირით, სიმინდის გასაგზავნად „გასამარჯელოში“ 200 მანეთს დაგვერდებითო.

სერგომ ქრთამის გადახდასაც აარიდა თავი, მაგრამ ზესტაფონში მისვლისას 5 ტომარა სიმინდის ნაცვლად 4 ტომარა მიიღო. დიდი ძებნის შემდეგ, მეხუთე ტომარა სიმინდი აბაშაში იპოვეს.

აბაშელი კომბინატორები ახლა ახალ გამოსარჩენს ეძებენ და თავისუფლად პარპაშობენ.

ვლ. კნელიძე

რაგაკაბლის ზრილობა

(გულაუთი)

გულაუთის 1 საშუალო სკოლაში მოუთმენლად მოველოდით ახალ გახეთს. როგორც იყო ველირსეთ გახეთის დამტარებლის მოსვლას. მოვიდა, მითიანა გახეთის მხოლოდ ერთი დღის ნომერი.

- ეს რა არის?—ვეკითხები.
- გახეთია, „კომუნისტი“, „ლიტერატურა და ხელოვნება“.
- მერე? ხუთ დღეში ერთი „კომუნისტი“?
- განყოფილებას მიმართეთ, მე ამდენი მომცეს.
- როგორ თუ ამდენი მოგცეს?—ვეკითხები გულმოსული.
- სულელი!—მიპასუხებს დამტარებელი და წასვლას აპირებს.
- გულმოსული ვთხოვ შეჩერდეს.
- რატომ გეწყინა? რუსული იცი?
- მიპასუხებს და მეკითხება ის.
- რუსული როგორ არ ვიცი.

— აბა, რუსული თუ იცი „ზარიაც“ გამოიწერე, ხან ერთს მიიღებ, ხან მეორეს და ახალი ამბებიც ზეპირად გეცოდინება.—ამბობს დამტარებელი და ახლა სხვა ხელისმომწერლისკენ გასწევს „პატივისცემად“.

მანანა ბანიძე

გახუარა ხირი გვიწდა

(გვეგუკორის რაიონი)

აკ, ოდესღაც, ტენზრაზე, ხიდი ჰქონდათ თამაკონელთ, სოფლელები, მცხოვრებლები ჩადიოდნენ, ამაყობდნენ.

და ეს ბოძი—ძირმომავალი საფრთხობელას დაემსგავსა, სოფსაბჭო კი ყურს არ უგდებს, არ იწუხებს ახლაც თავსა.

მაგრამ ზვირთებს, მღვრიე ზვირთებს—ვერ გადურჩა ხიდი ბოლოს, და მის ნაცვლად, წლების შემდეგ ერთი ბოძი დარჩა მხოლოდ.

გვსურს ისმინოს თავმჯდომარემ ჩვენი თხოვნა, ახრი წმინდა: თამაკონელთ, დიდუკონელებს—ტენზრაზე ხიდი გვინდა.

ბ. თამაკონელი

— ბებია, გუშინ აგიტატორმა კინოში რომ წაგყვანათ, რა ნახეთ?

— „ბერლინის დაცემა“.

— ორივე ხერია?

— მეზი კი დავაყარე იმ ფაშისტებს, სერიაცა ვნახე და იმათი ხერიც!

სიმონი თაბაღათა და აკ სსალია

სანდარის სადგურში გახურებული მუშაობაა. სადგურის უფროსი გაუჩინარდა, მას დაეძებენ კლიენტები და მგზავრები.

- ის ჯერ ვერ მოვა,—აცხადებს სადგურის დარაჯი.
- რატომ?—შეეკითხნენ მგზავრები.
- სასადილოში თამადათა, ქეიფი ახლა დაიწყო.
- ვისთან ქეიფობს?
- კლიენტებთან.
- საბარგო მოლარე ალექსი მალნარაძე ხომ არ გინახავს?
- ისიც იქ არის, სიმონი პირველად მას „უღევს“ ღვინოს.
- რატომ არ დაღვევენ,—წაილაპარაკა სადგურის მეისრემ,—ამ თვეში მაგ ყმაწვილებმა კლიენტებს 1900 მანეთი მიანიცაპატიეს, სამაგიეროდ...

— ჩვენი უფროსი განყოფილებასაც ატყუებს: 16 იანვარს დატვირთულად 24 ვაგონი უჩვენა, თუმცა 2 ვაგონის მეტი არ დაუტვირთავს.

- თვალთმაქცი და მსუნაგიცაა.—დაუმატა მეორე რკინიგზელმა.
- ფაქტები, ბატონო.
- ფაქტები გნებავთ? მტვირთავ მუშას ლებანიძეს ყანის მოტენის დროს შეუამხანავდა, სიმინდში თოხი არ დაურტყამს, ლებანიძეს კი 60 ფუთი სიმინდი წაართვა.
- გუშინ აქ რევიზორმა ა. მალნარაძეს 4961 მანეთის მითვისება აღმოუჩინა.—როცა შეეკითხნენ თუ სად დახარჯა, ალექსიმ უპასუხა: 1000 მანეთი „უფროსს“ ვასესხო, ამაზე მეტი მის გამაპინძლებას მოვანდომე, ხოლო 203 მანეთი სადგურის უფროსის მოადგილეს ე. კიკნაძეს „ვასესხო“.
- თვითონ მალნარაძეს რამდენი შეუჭამია?
- ეს რევიზიას გამოურკვეველი დარჩა.
- რევიზიასაც ხომ არაფერი ასესხა?
- მაგას ახალი რევიზია გამოარკვევს...

3. ბუჩნათელი

სარედაქციო კოლეგია: გრ. აბაშიძე (პ. მგ. რედაქტორი), აკ. ბელიაშვილი, ი. გრიშაშვილი, უ. ჯაფარიძე, კ. კალაძე, ი. ნონეშვილი (პ. მგ. რედაქტორის მოადგილე), ს. ფაშალიშვილი.

Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Нианги“. რედაქციის მისამართი: ლენინის ქ. № 14. ტელ. 3-10-49.

ხელმოწ. დასახ. 1950 წ. 18/II. ტექსტი აწეობილია ლ. პ. ბერიას სახ. პოლიგრაფკომბინატ „კომუნისტის“ სტამბაში, შვკ. № 217. ლენინის ქ. № 14. დაბეჭდილია სტამბა „ზარია ვოსტოკას“ ოფსეტმანქანაზე, შვკ. № 505. თბილისი, რუსთაველის გამზ. № 42 გამოც. № 22. ტირ. 11000. უე. 01423

30-62

გამოიყენეს რა მმართველი პარტიის მდგომარეობა, ლეიბორისტებმა გადასწყვიტეს სასურსათო სიძნელეებით სპეკულაცია: არჩევნების წინ, უბრალო ადამიანების მოსამადლიერებლად „გაადიდეს“ ცხიმისა და საკონდიტრო ნაწარმის ნორმა ბარათებზე. ცხიმის ყოველკვირეული ნორმა „გადიდდა“ 28 გრამით, ხოლო საკონდიტრო ნაწარმის... 14 გრამით.

ნახ. გ. ლომიძისა

გაზეთი „საბჭოთა“
საბჭოთა კავშირი

